

Dániel könyve – Százhetvenhárom

A pápai árnyak: a „Hitler pápája” mögött álló befolyás és szándékok feltárása

Jeff Pippenger

2024-04-03

A Hitler pápája című könyvben a szerző, John Cornwell, annak a leendő pápának a történetét, aki Hitler németországi uralma idején uralkodott, nagyapjával és IX. Pius pápával kezdi, akiket kiűztek Róma városából. Amikor IX. Pius apácának álcázva elmenekült Róma városából, az egyetlen férfi, akit magával vitt, a leendő pápa nagyapja volt. Cornwell tárgyalja a két férfi közötti szoros kapcsolatot, majd ezt követően rámutat arra is, miként kapcsolódott a leendő pápa apja is a Katolikus Egyház hatalmi központjához. Ezzel feltárja a történelem társadalmi, politikai és vallási környezetét IX. Pius korától a második világháborúig. A történelmi áttekintés rendkívül informatív.

„A pápai önhittség újabb lépést tett előre, amikor a tizenegyedik században VII. Gergely pápa kihirdette a római egyház tökéletességét. Az általa előterjesztett tételek között volt egy olyan is, amely kijelentette, hogy az egyház soha nem tévedett, és a Szentírás szerint soha nem is fog tévedni. Ám az állítást nem kísérték szentírási bizonyítékok. A gőgös főpap azt is igényelte magának, hogy császárokat mozdíthasson el, és kijelentette, hogy egyetlen általa kimondott ítéletet sem fordíthat meg senki, míg minden mások döntésének megmásítása az ő előjoga.”

„E csalhatatlanság szószólójának zsarnoki jellemét szembeötlően szemlélteti az, ahogyan a német császárral, IV. Henrikkel bánt. Mivel vakmerően semmibe vette a pápa tekintélyét, e fejedelmet kiközösítettnek és trónfosztottnak nyilvánították. Henriket, akit saját fejedelmeinek elpártolása és fenyegetése rettentett meg — s akiket a pápai rendelet bátorított a vele szembeni lázadásra —, arra kényszerítette a helyzet, hogy kibéküljön Rómával. Felesége és egy hűséges szolgálója kíséretében a tél közepén átkelt az Alpokon, hogy megalázza magát a pápa előtt. Amikor megérkezett a várhoz, ahová Gergely visszavonult, őreitől megfosztva egy külső udvarba vezették, és ott a tél zord hidegében, fedetlen fővel és mezítláb, nyomorúságos öltözetben várta, hogy a pápa engedélyezze számára a színe elé járulást. A főpap csak azután méltóztatott kegyelmet adni neki, hogy három napon át böjtölt és gyónást tett. Még ekkor is csak azzal a feltétellel, hogy a császár a pápa jóváhagyására várjon, mielőtt ismét magára venné a királyi jelvényeket, vagy gyakorolná a királyi hatalmat. Gergely pedig, eltelve diadala fölötti örömmel, azzal kérkedett, hogy kötelessége megtörni a királyok gőgjét.” A nagy küzdelem, 57.

VII. Gergely „a tévedhetetlenség szószólója” volt, ám e nevetséges állítást csak IX. Pius tette hivatalos tanítássá (dogmává), amikor e balga állítást a vatikáni első zsinaton meghatározott tanítássá emelte. A tanítást 1870. július 18-án fogadták el, napra pontosan százötven évvel a száznégyszer első csalódása előtt.

Ami tanulságos e történetben, az az, hogy amikor IX. Piusz összehívta az első vatikáni zsinatot, és bevezette tévedhetetlenségi tanát, indítékát az táplálta, hogy gyűlölte azt, amit „modernizmusnak” neveztek. Ez nem abban a felfogásban gyökerezett, hogy a pápa a bibliai tanok meghatározásakor nem tévedhet, hanem a pápaság ama ellenállásának védelme volt, amelyet a francia forradalom által előidézett befolyással szemben tanúsított. Ez azzal szemben irányult, ami végül kommunizmus néven vált ismertté.

A francia forradalom felforgatta az európai nemzetek uralmi szerkezetét, különös gyűlölettel fordulva ama monarchia ellen, amely a pápaság. Egy olasz köztársasági felkelés ideiglenesen kiűzte IX. Piuszt és jobbkezét Rómából. Az a „modernizmus”, amelyet a francia forradalom által létrehozott különféle filozófiák képviseltek, IX. Piusz ősellensége volt, és tévedhetetlenségi tanát arra tervezték, hogy fenntartsa minden igényt, amelyet a pápa a francia forradalom által létrehozott modernista eszmékkel szemben támasztott.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse azonosítja, hogy 1798-ban a dél királya (az ateista Franciaország) halálos sebet ejtett az észak királyán (a pápaságon).

IX. Pius tévedhetetlenségről szóló tana összefüggésben állt a Dániel 11 negyvenedik versében ábrázolt háborúval, és 1869 második felétől a következő évig IX. Pius összehívta az első vatikáni zsinatot, Vaticanum I néven ismert, abból a célból, hogy megerősítse: a pápa a katolicizmus feje, és a katolicizmus valamennyi egyház feje, amint azt I. Justinianus 533. évi rendelete kihirdette.

A Második Vatikáni Zsinatot, más néven Vaticanum II-t, 1962 és 1965 között tartották. Ez mérföldkőnek számító esemény volt a Katolikus Egyház történetében, és az egyik legjelentősebb egyetemes zsinat a modern időkben. A zsinat XXIII. János pápa vezetése alatt ült össze, és XXIII. János 1963-ban bekövetkezett halála után VI. Pál pápa pápasága alatt folytatódott. Fontos felismerni e két zsinat közötti határozott különbséget.

Az első zsinatnak azt kellett megállapítania, amit a pápa úgynevezett „primátusának” neveznek, vagyis hogy a pápa az Egyház legfőbb uralkodója, tanítója és pásztora, aki a hit tanainak megőrzéséért és értelmezéséért felelős. Hatalma abban állt, hogy dogmákat határozzon meg, tanbeli dekrétumokat bocsásson ki, valamint a hit és az erkölcs kérdéseiben tekintéllyel bíró nyilatkozatokat tegyen, amit pápai tévedhetetlenségnek neveznek. Ez magában foglalja a pápa egyetemes Egyház feletti joghatósági tekintélyét is, beleértve a püspökök kinevezésének jogát, a szentségek szabályozását és az egyház kormányzatának irányítását.

A második zsinatnak az volt a rendeltetése, hogy az egyházat ökumenikus irányultságú közösséggé terelje. A zsinatok egymással közvetlenül ellentétes tételeket képviseltek. A konzervatív első zsinatnak ellentmondott a liberális második zsinat. E két irányzat annyira különbözött egymástól, mint az éjjel és a nappal, és a Fatima három titkának tulajdonított prófécia olyan belső háborút azonosít, amelyet e két zsinat találóan jelképez.

A prófécia azonosít egy csoportot, amely a IX. Pius által képviselt elsődlegességet tartja fenn, mint amelyet az úgynevezett „fehér pápa”, a „jó pápa” vagy a „jó püspök” képvisel; a másik csoportot pedig, amely a II. vatikáni zsinathoz kapcsolódik, a „fekete pápa”, vagy a „rossz pápa”, vagy a

„rossz püspök” jelképezi. A két politikai felfogás közötti ellentét akkor jelenítődik meg, amikor felkeresed a fatimai csoda kegyhelyét a portugáliai Fátimában. Belépéskor a sétány úgy van kialakítva, hogy egyik oldalán egy fekete pápa szobra, a másikon pedig egy fehér pápáé áll.

Ez tehát örökségének részévé válik annak az embernek, aki végül azzá lett, akit a könyv Hitler pápájaként azonosít, hogy gyökerei összefonódnak a modernizmus (a déli király) és a pápai elsőbbség (az északi király) közötti küzdelemmel.

Meg kell érteni, hogy a szóban forgó könyv szerzője jó hírnevű katolikus volt, és a könyv megírásának nyilvánított célja az volt, hogy megvilágítsa azt az állítást, miszerint a második világháború idején uralkodó pápa támogatta Hitlert, a náciakat, vagy bármiféle felelősség terhelte volna a zsidók és mások ellen elkövetett holokausztért. Amikor Cornwell XII. Pius nagyapjáról szól, aki a Vaticanum I. zsinatot megszervező jobbkez volt, a dél és az észak királyai közötti küzdelem története éppen abban a történelemben játszódik ki. Amikor a „republikánizmus” forradalma elérte Olaszországot, körülbelül egy évre az olaszok kiűzték IX. Piuszt Róma városából, és attól fogva, még visszatérése után is, mindaz, amit a pápaság valaha birtokolt, az a száztíz holdnyi terület volt, amelyet Vatikánvárosként ismernek.

Az egyetlen módja annak, hogy egyáltalán visszatérhessen a Vatikánba, a francia csapatok segítsége, valamint a Rothschildoktól, a hírhedt zsidó bankároktól kapott kölcsön volt. Ahhoz, hogy értelmesen megértsük a pápaság bűnrészességét a holokausztban a II. világháború idején, szükséges némi alapvető ismeret Európa zsidókkal szembeni magatartásáról Krisztus keresztre feszítése óta. A könyv azt állítja, hogy az antiszemitizmus és a rasszizmus két különböző magatartásforma, azt állítva, hogy Hitler zsidókkal szembeni gyűlölete rasszista volt, mivel Hitler a zsidókat az emberi lények alacsonyabb rendű kategóriájának tekintette, míg az antiszemitizmus a zsidók gyűlölete volt azért, mert megölték Istent. Akár ugyanaz a kettő, akár valóban különbség van közöttük, a zsidók sorsának valósága megérdemli, hogy megértsük.

Például ma Amerikában, ha a „gettó” szót használják, a legtöbben úgy vélik, hogy az a város szegény, leromlott részének megnevezése. Eredetileg azonban a „gettó” kifejezés a város egy olyan negyedére utalt — különösen az olaszországi Velencében —, ahol a zsidókat a középkor folyamán kényszerítették lakni. Az első gettót Velencében hozták létre 1516-ban, amikor a Velencei Köztársaság a zsidókat a város egy kijelölt területére szorította, amelyet „geto nuovo”-nak (új öntöde) neveztek, s amely később gettóként vált ismertté.

Európában a középkor folyamán a zsidókat korlátozták abban, hogy hol élhettek, valamint azokban a foglalkozásokban is, amelyeket gyakorolhattak. E korlátozások az antiszemitizmus régi meghatározásán alapultak, amely arra a hitre utalt, hogy a zsidók megölték Istent, és hogy minden későbbi bajukat saját cselekedeteikkel maguk vonták magukra.

A középkorban bevett hagyomány volt, hogy a keresztények nem adhattak kölcsön pénzt, és nem fogadhattak el kamatot kölcsön után. A zsidók mentesültek e korlátozás alól, és a pénzkölcsönzés azon foglalkozások egyikévé vált, amelyeket a zsidók gyakorolhattak. A zsidó bankárok, mint például a Rothschild család, pénzváltókká lettek azoknak a jogi korlátozásoknak a következtében, amelyek megszabták, milyen foglalkozásokat űzhettek. Amikor IX. Piusnak pénzre volt szüksége

ahhoz, hogy visszatérjen a Vatikánba, azt a keserűségét, hogy többé nem uralkodhatott Róma városa fölött, csak fokozta az a kényszer, hogy a zsidókhoz kelljen fordulnia pénzért.

Mielőtt IX. Piuszt elűzték Rómából, úgy tűnt, hogy a zsidókat és az egyház zsidókhoz való viszonyát illetően a két tábor valamelyikéhez tartozik. A két tábor egyike azokból állt, akik úgy vélték, hogy a zsidók, bármi történjék is velük, egyszerűen azt kapják, amit megérdemelnek; a másik pedig hajlott arra, hogy némi irgalmat tanúsítson a zsidók iránt. Amikor IX. Piusz száműzetését követően visszatért a Vatikánba, az az irgalom, amelyet száműzetése előtt időnként tanúsított, többé nem nyilvánult meg. Száműzetése előtt megszüntette a római gettót, visszatérése után azonban visszaállította azt, és adót vetett ki a zsidókra, hogy pénzügyi veszteségeit helyrehozza.

IX. Pius pápa jobbkeze Marcantonio Pacelli volt, Hitler pápájának nagyapja. Ügyvéd volt, és ahhoz az ügyvédi különosztályhoz tartozott, amely a pápaságot támogatta. Fia ugyanannak az elit ügyvédi osztálynak lett a tagja, miként unokája is, aki végül Hitler pápája lett. Miután a könyv végigtekinti Eugenio Pacelli nagyapjának és apjának történetét, valamint fiatalságát és neveltetését, rátér arra a tisztségre, amelyet Pacelli a pápaság szolgálatának megkezdésekor betöltött. Ügyvédként, az elit pápai ügyvédek leszármazottjaként őt választották egy olyan osztály élére, amely szerződésekre szakosodott; ezeket konkordátumoknak nevezik. 1901-ben Pacellit bevonták a Pápai Államtitkárság hivatalába.

Pacelli a nemzetekhez küldött követ lett. Prófétaik értelemben Pacelli vált azzá a jogi kapcsolódási ponttá, amely beteljesítette a föld királyainak paráznaságát a pápasággal. 1903-ban X. Piuszt pápává koronázták. Azonnal megkezdte annak a „szellemi mérregnek” a támadását, amely „relativizmust és szkepticizmust” szült. X. Piusz „modernizmus” kiirtására irányuló erőfeszítését Umberto Benigni irányította, aki Pacellivel ugyanabban a hivatalban dolgozott. Benigni egyszer a világszínvonalú történészek egy csoportjáról azt mondta, hogy olyan emberek, akik számára „a történelem nem egyéb, mint állandó, kétségbeesett kísérlet a hányásra. Az efféle emberi lény számára csak egyetlen orvosság van: az inkvizíció!” Benigni szemében minden olyan történészt, aki bármiféle rokonszenvet tanúsított a francia forradalomból származó eszmék iránt, ki kellett végezni.

Hivatalosan Benigni a pápaság propagandaminisztériumát vezette, ám nem hivatalosan egy titkos kémhálózatot is irányított, amelynek célja az volt, hogy azonosítsa mindazokat a katolikusokat, akik bármiféle rokonszenvet tanúsítottak a „modernizmus” iránt, amely a déli királytól eredt. Munkája végül 1910-ben egy olyan rendelkezést eredményezett, amely a pápaság alkalmazottait egy eskü letételére kötelezte, amelyet antimodernista eskünek neveztek. Ez mindmáig érvényben van. Ahhoz, hogy valakit a Vatikán alkalmazzon, esküvel kell fogadnia a modernista eszmék iránti gyűlöletet, amelyeket ma kommunista eszméknek neveznénk.

Cronwell könyvének összefoglalójában, az előzéklapon ez áll: „A század első évtizedében Pacelli, mint a Vatikán ragyogó tehetségű fiatal jogásza, hozzájárult a pápai hatalom addig nem tapasztalt ideológiájának kialakításához; az 1920-as években ravaszságot és zsarolást alkalmazott, hogy Németországban érvényre juttassa a hatalmat. 1933-ban Hitler lett tökéletes tárgyalópartnere, és

olyan konkordátum jött létre, amely vallási és oktatási előnyöket biztosított a katolikus egyház számára, cserébe azért, hogy a katolikusok kivonuljanak a társadalmi és politikai cselekvésből. A politikai katolicizmusnak ez a Rómából kikényszerített „önkéntes” lemondása elősegítette a náciizmus felemelkedését.

Az 1933. július 14-i kabinetülésen Adolf Hitler még ugyanabban a hónapban azt a véleményét fejtette ki, hogy a Pacelli által a nációkkal létrehozott konkordátum Németország számára „a bizalom egy területét ... teremtette meg a nemzetközi zsidóság elleni kibontakozó küzdelemben.”

Cornwell könyvét nem fogadták jól a katolikusok, akik nem voltak hajlandók elfogadni a bizonyítékot, hogy Pacelli volt az elsődleges oka annak, hogy Hitler hatalomra emelkedhetett, mivel Németország többségében katolikus volt. Pacelli olyan megállapodást kötött, amely 1933-tól kezdve megakadályozta, hogy a katolikus kiadóház, a katolikus hírügynökségek és a katolikus iskolák bármit is mondjanak Hitler irányvonaláról. A könyv nyomon követi Pacelli nyilvánvaló antiszemita hajlamát, aki ezt követően a második világháború idején pápa lett. A könyv alapján legalább három dolog állapítható meg igen megbízható történeti forrásokból.

Az első az északi király és a déli király hadviselése, amint azt Dániel könyvének tizenegyedik fejezete ábrázolja. Ebben a hadviselésben az ellenséges felek a katolicizmus és az ateizmus, a pápa és a kommunizmus. A másik pont az, hogy a pápa a második világháború idején a náciizmust használta fel helyettesítő hadseregeként az ateizmus ellen, miként 1989-ben a hitehagyott protestantizmust is helyettesítő hadseregeként használta fel a Szovjetunió ateizmusa ellen. A könyv azonosítja továbbá azt a belső és külső prófétai szerkezetet is, amelyet a fatimai csodából eredő sántái üzenetek szemléltetnek.

A Dániel 11 tizenegyedik és tizenkettedik verseiben ábrázolt rafiai határháború a határvonalnak azt a háborúját jelképezi, amely jelenleg Ukrajnában zajlik. Az ősi háború forró háború volt; a második a második proxiháború, amelyben a részt vevő proxieseregek halálos összecsapásban állnak egymással. Ráfia azonosítja a határháborút mint az északi király és a déli király közötti háborút, a prófécia azonban azt tanítja, hogy az elközelgő vasárnapi törvényig Tírusz paráznája feledésbe merül, Jézabel Samáriában van, és Heródiás kihagyta Heródes születésnapjának lakomáját. Ez a három tanúbizonyság az északi király szerepéről a jelenlegi történelemben azt mutatja, hogy ő a háttérben mozgatja a szálakat. A forró háborúkat, a proxiháborúkat és a hidegháborúkat, amelyek akkor történnek, amikor ő feledésben van, az ő proxieseregei vívják meg.

Oroszország a déli király, és jelenleg egy határvidéki háborúban érintett, amelyet a nyugati világ globalistái finanszíroznak, elsősorban az Egyesült Államok progresszív demokratái és a csak névleg republikánusok (RINO) közül kikerülő republikánusok. Amikor Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében az Egyesült Államok az északi király helyettesítő hadseregeként jelenik meg, két prófétai jellemzője a katonai erő és a pénzügyi hatalom. Az Egyesült Államok ugyanazt a munkát végzi Ukrajnában, mint 1989-ben: segíti a pápát Oroszországgal szemben, és a helyettesítő hadsereg a terepen, amely Ukrajnát védi, oly mértékben tele van náci támogatókkal, hogy ezt még a főszóráti média sem tudja tagadni. Róma most ugyanazokat a helyettesítő hadseregeket használja Oroszország elleni háborújához, amelyeket a forró háborúban, a második

világháború idején, valamint 1989-ben is használt. Olvassa el a következő könyvet: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

A következő cikkben folytatjuk ezt a tanulmányt.

„Hasonlóképpen, amikor Isten a szeretett János előtt fel akarta tárni az egyház történetét az eljövendő korszakokra nézve, az Üdvözítőnek népe iránti érdeklődéséről és gondoskodásáról biztosította őt azáltal, hogy kinyilatkoztatta neki az „Emberfiához hasonlót”, amint a hét gyertyatartó között jár, amelyek a hét egyházat jelképezték. Miközben Jánosnak megmutatták az egyház földi hatalmakkal vívott utolsó nagy küzdelmeit, azt is megengedték neki, hogy szemlélje a hűségesek végső győzelmét és szabadulását. Láta, hogy az egyház halálos küzdelembe jut a fenevaddal és annak képével, és e fenevad imádását halálbüntetés terhe mellett kényszerítik ki. Ám a harc füstjén és zaján túltekintve meglátott egy sereget a Sion hegyén a Bárányal, akik a fenevad bélyege helyett az „Atya nevét viselték homlokukon”. És ismét látta „azokat, akik győzelmet arattak a fenevadon, annak képén, az ő bélyegén és nevének számán, amint az üvegtengeren állnak, kezükben az Isten hárfáival”, és Mózesnek és a Bárányak énekét éneklik.”

„E tanulságok a mi javunkra vannak. Hitünket Istenei kell megnyugtatnunk, mert közvetlenül előttünk áll egy idő, amely próbára teszi az emberek lelkét. Krisztus az Olajfák hegyén felelevenítette azokat a rettenetes ítéleteket, amelyeknek meg kellett előzniük második eljövételét: „Hallotok majd háborúkról és háborúk híreiről.” „Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; éhínségek, döghalálok és földrengések lesznek különböző helyeken. Mindez pedig a vajúdások kezdete.” Bár e próféciaik részben beteljesedtek Jeruzsálem pusztulásakor, még közvetlenebbül az utolsó napokra vonatkoznak.

„Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. A prófécia gyorsan teljesedik. Az Úr az ajtó előtt áll. Hamarosan olyan időszak nyílik meg előttünk, amely minden élő számára mindent elsőprő jelentőségű lesz. A múlt vitái újból fel fognak éledni; új viták támadnak majd. Azok a jelenetek, amelyek világunkban lejátsszódnak, még csak álmainkban sem jelentek meg. Sátán emberi eszközök által munkálkodik. Akik arra törekednek, hogy megváltoztassák az Alkotmányt, és olyan törvényt biztosítsanak, amely a vasárnap megtartását kikényszeríti, alig sejtik, mi lesz ennek az eredménye. A válság közvetlenül előttünk áll.”

„Isten szolgálói azonban e nagy válságban nem önmagukban bízzanak. Az Ézsaiásnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomásokban látjuk, milyen szorosan kapcsolódik a menny a földön végbemenő eseményekhez, és milyen nagy Isten gondviselő szeretete azok iránt, akik hűségesek Hozzá. A világ nincs uralkodó nélkül. Az eljövendő események rendje az Úr kezében van. A menny Felsője saját felügyelete alatt tartja a nemzetek sorsát, miként egyházának ügyeit is.” Testimonies, 5. kötet, 752., 753.